

1. Antiglobālistu karadraudzes karstgalvīgais karagājiens

Latvijas tauta var atviegloti gaviļēt: „Urā, urā! Beidzot mums būs politiskā partija, kas atbrīvos no nacionālajiem nodevējiem un pazemojošās dzīves! Beidzot mums būs parlaments un valdība, kas rūpēsies par pavalstnieku labklājību! Beidzot mums būs īsta nacionāli neatkarīga valsts!”.

Latvijas tautai iespēju atviegloti gaviļēt vēlas sagādāt jaunā politiskā partija „Latvijas antiglobālisti”. To paredzēts dibināt šogad 15.martā. Partija veidosies, izmantojot 2009.gadā dibinātās biedrības „Antiglobālisti” kadrus.

Biedrībai ir mājas lapa, un tajā ir publicēta jaunās partijas 4000 zīmju programma. Tā ir apstiprināta biedrības kopsapulcē 2013.gada 30.decembrī.

Diemžēl perspektīvas atviegloti gaviļēt ir samērā diskutablas. Var pat teikt – nav nekādas.

Vispirms ir jāatbild uz vairākiem strīdīgiem jautājumiem.

Pirmais un galvenais jautājums ir šāds. Ko Latvijas tautai nozīmē jēdziens „Latvijas antiglobālisti” un kāda ir mūsu antiglobālistu popularitāte un reputācija sabiedriskajā apziņā (elektorātā)?

Aktuāli ir arī šādi jautājumi. Cik dziļi izpratoša un atbalstoša ir Latvijas tautas interese par starptautisko antiglobālistu kustību? Ko par antiglobālistu politiskajām ambīcijām teiks mūsu ārzemju kaklakungji?

Vēsturnieks Uldis Ģērmanis regulāri atgādināja: „Nekur nav rakstīts, ka latvietim ir jābūt vientiesim”. Sprotams, nekur nav rakstīts, ka partijas „Latvijas antiglobālisti” dibinātājiem ir jābūt vientiesiem jeb, konkrētāk izsakoties, ne visai gudriem. Tas nekur nav rakstīts, bet tas ir fakts.

Katram sociāli aktīvam cilvēkam taču ir zināms par antiglobālistu cīņu pret ASV. Tātad jaunās partijas nosaukums ir tiešā tēmējumā nomērķēts uz amerikāņiem – LR ģeopolitiskajiem saimniekiem, ES kuratoriem, visvarenāko pasaules spēka polu – cilvēces Balto bruņinieku.

Var nelasīt programmu. Pietiek ar partijas nosaukumu, lai saprastu šī politiskā projekta analītisko un stratēģisko aplamību. Partijas nosaukums aizkrampē vārtus uz saulaino tāli. Tāda nosaukuma partijas dibināšana drīzāk ir plānprātīgs ekstrēms izaicinājums un nekādā gadījumā neliecina par politisko inteliģenci un briedumu nodarboties ar valsts celtniecību, kas prasa politisko saprātu, talantu, tālredzību, diplomātiskumu, konstruktīvu veiklību un viltību, taktiskās un stratēģiskās prognozēšanas intuīciju, polittehnoloģisko kompetenci.

Valsts celtniecība nav tas pats, kas trokšņošana (piketēšana, ielu bloķēšana, veikalu demolēšana, policistu apmētāšana, automašīnu dedzināšana) pret sociālajām, ekonomiskajām, finansiālajām nebūšanām. Antiglobālistu stihija ir ielu cīņa, bet nevis valsts radoša celtniecība. Turklāt antiglobālistu stihija ir ielu cīņa TV kameru priekšā, jo galvenais mērķis ir publicitāte, bet nevis pozitīvs rezultāts. Antiglobālistu mīļākais formāts ir vizuāli krāšņi uzfilmēts ekscēss, kas adresēts visu rasu filistriem ar alus „bundžām” dīvēnā pie televizora.

Protams, naivi bija sagaidīt no antiglobālistiem savādāku rīcību. Ekstrēmisms un reakcionārs utopisms ir antiglobālistu mentalitātes galvenās iezīmes. Tie, kuri nodarbojās ar globālo sociālo procesu analītiku, ir bagātīgi informēti par antiglobālistiem un antiglobālismu. Viņi zina, cik niecīga ir minēto fenomenu politiskā uzticamība un darbības loģiskā jēga vispār. Antiglobālistiem tāpat kā „zaļajiem” jau sen nav laba reputācija. Viņiem nav skaidri formulēta sistēmiski vienota programma, bet ir vienīgi eklektiska sprēgāšana.

Antiglobālistu sprēgāšanā nav nekāda loģika. Vispirms antiglobālisti savās valstīs ievēl (pieļauj ievēlēt) parlamentāriešus. Pēc tam parlamentārieši nobalso par iestāšanos, teiksim, Pasaules tirdzniecības organizācijā (PTO). Pēc tam tie paši antiglobālisti organizē protesta akcijas pret PTO, kas ir amerikāņu globālās hegemonijas instruments.

Process ir alogisks. Tā vietā, lai nepieļautu parlamentā ievēlēt dzimtenes nodevējus (kolaboracionistus) un liegtu parlamentam pieņemt lēmumu par iestāšanos PTO, antiglobālisti sāk vicināt kulakus tikai pēc kautiņa. Pie tam dumji vicina kulakus pret tiem (PTO), kuri kautiņā nemaz nepiedalījās. PTO taču nav vainīga, ka parlamentā ir ievēlēti dzimtenes nodevēji un viņi nobalsoja par iestāšanos sliktajā organizācijā.

Antiglobālistu kņadā ir daudz melnu plankumu. Nav caurspīdīga viņu darbības finansēšana. Ticams ir viedoklis, ka antiglobālistu kustību finansē un organizē tie spēki, pret kuriem antiglobālisti it kā cīnās (specdienesti, transnacionālās korporācijas).

Rietumu mediju popularizētās antiglobālistu krāšņās akcijas liecina par demokrātiskuma imitāciju. Antiglobālisti ir sava veida kāzu ģenerāļi, ar kuriem lepojās valstu vadītāji, tēlojot neierobežotu demokrātiju. Tiesa, pēdējā laikā antiglobālistus dūšīgi izkonkurē LGBT (lesbietes, geji, biseksuāļi, transvestīti), kas mentāli un morāli strauji trūdošajos Rietumos kļūst par demokrātijas simbolu.

Antiglobālisti nav sociāli un idejiski viendabīga masa. Tāpēc kaitina antiglobālistu postmodernistiskais plurālisms. Viņu aprindās ir nemiīgi iekšējie strīdi un konflikti.

Antiglobālistu kontingentā ietilpst visdažādāko krāsu marksisti, pacifisti, dzīvnieku aizstāvji, anarhistu visu veidu modifikācijas, „zaļie”, LGBT, arodbiedrību aktīvisti, reliģisko sektu patrioti, jauniešu organizāciju birokrāti, patērētāju tiesību aizstāvji, nacionālisti, fundamentālisti, cilvēktiesību fani, aborta pretinieki, dzimstības apkarotāji, etnisko minoritāšu funkcionāri, bezdarbnieki, studenti-hipiji, radikālie ekologi, veikalu un ofisu grautiņu specializācijas grupas ar kopējo nosaukumu „Black Bloc”, agresīvie „politiķi” no grupas „The Third Position”, politiskie hakeri („haktīvisti”).

Nav aizmirstams, ka antiglobālistu simbols ir Meksikas indiāņu aizstāvis ultraradikālis ar iesauku *Subcomandante Insurgente Marcos* (īstajā vārdā *Rafael Sebastián Guillén Vicente*), kura seju vienmēr aizsedz melnā maska „*Pasamontanas*”. Būtu amizanti, ja Bruņinieku namā rudenī pēc Saeimas vēlēšanām sēdētu vismaz viens kungs ar ielu kaujiniekiem tipisko melno masku (skat. ilustrāciju).

Jau pirmais teikums jaunās partijas programmā ir zinātniski un politiski pilnīgi greizs: „Šī programma ir veidota Latvijas pamatnācijas un pilsoņu vairākuma interesēs”. Par jēdziena „pamatnācija” zinātnisko aplamību jau ir apnicis rakstīt. Nācija ir pilsoņu kopums, kurā var ietilpt visdažādāko tautu pārstāvji. „Pamatnācija” ir kropls surogāts pusizglītoto zombiju mutē.

Savukārt politiski liela dumjība ir teikt, ka partija aizstāvēs vienīgi „pilsoņu vairākuma intereses”. Interesanti, kā pilsonis (vēlētājs) uzzinās par savu piederību vai nepiederību „pilsoņu vairākumam”?

Un vispār tas politikā ir unikāls gadījums. Proti, partija grib skaisti pāvaldīt valsti, bet jau pašā sākumā zvēr rūpēties tikai par valsts pilsoņu vienu daļu. Tā patiešām ir fantastiska politiskā tuvredzība, dumjība, nekompetence utt., u.tml. Latvijas politiskajā biežputrā ar kaut ko tādu nākas sastapties pirmo reizi.

Taču faktiski nav grūti identificēt „pilsoņu vairākumu”. Partija „Latvijas antiglobālisti” rūpēsies tikai par latviešiem. Latvijā dzīvojošās etniskās minoritātes jauno partiju neinteresē. Ja varu iegūs mūsu brašie antiglobālisti, tad etniskās minoritātes tiks asimilētas. Pie tam kosmiskajā ātrumā. Antiglobālistu mājas lapā ir nosaukts asimilācijas procesa pabeigšanas laiks – 2018.gads.

Tātad par jaunās partijas izveidošanu drīkstētu atviegloti gaviļēt tikai Latvijas tautas viena daļa. Pārējiem jāturpina raudāt un gaidīt citu pestītāju. Pats par sevi ir skaidrs, ka jaunajai partijai nav pieticis prāta lieku reizi neuzkurināt etnisko konfrontāciju. Tas ir politiski ļoti stulbs piegājieni.

Programmas otrais teikums arī nav gluds: „Partijas darbības mērķis ir nacionālas, neatkarīgas un suverēnas Latvijas izveidošana, kurā suverēnā vara pieder valsts pilsoņiem”. Vajadzēja savā apmātībā būt konsekventiem un teikt, ka vara pieder „pilsoņu vairākumam”.

Programmā ir arī ļoti patīkami solījumi. Tie izraisa patiesu cieņu. Ja pie varas nonāktu antiglobālistu partija, tad viņi sola realizēt principā ļoti vērtīgu un vajadzīgu politiku.

Patīkamākie solījumi ir šādi: nacionālās valūtas atjaunošana, valsts lomas palielināšana ekonomikā, stratēģiskie objekti pieder valstij, zeme un meži pieder valstij un LR pilsoņiem, LR aizsardzību nodrošina Latvijas armija, masveida imigrācijas nepieļaušana, sasaukt jaunu Satversmes sapulci, pārskatīt Latvijas atrašanās lietderību ES, LGBT publisko aktivitāšu ierobežošana, visiem pieejami bezmaksas medicīnas pakalpojumi.

Ar patīkamajiem solījumiem krasi kontrastē šāda lumpeniska nostādne: „Zinātne saistīta ar tautsaimniecību. Dievturības, kā latviešu tautiskās dievestības un dzīvesziņas popularizēšana”. Tas nozīmē, ka latviešiem nav vajadzīgi, pieņemsim, endzelīni, baloži, mīlenbahi, matveji, filosofi, kulturologi, filologi, vēsturnieki, no kuriem tautsaimniecībai nevar būt „nosmeķējams” labums. Savukārt mūsu dārgo kanāriļputniņu dievturu uzpeldēšana ir lielisks pierādījums antiglobālistu postmodernistiskajam plurālismam, spējot izeidoties visodiozākajās nokrāsās.

Ļoti vērtīga politiskā pozīcija atspoguļojās antiglobālistu biedrības 2010.gada 21.maijā apstiprinātajās pamatnostādnēs, kas var atsaukties uz partijas pamatnostādnēm. Tekstā ir teikts, ka smagi ekonomiskie noziegumi pret Latvijas valsti un tautu tiek pielīdzināti valsts nodevībai. Valsts nodevēji ir jātiesā, jākonfiscē viņu īpašumi, jāpiespriež bargi cietumsodi. Valstī ir jāatjauno nāvessods, jāpieņem nacionalizācijas likums, jāierosina Latvijas „Nirnbergas” process pret neliešiem un nodevējiem, viņu pastrādātajiem noziegumiem nepastāv noilgums.

Pamatnostādnēs vēl ir patīkami teikts, ka Latvijas valsts banka nav neatkarīga iestāde, mācību literatūru izdod valsts, mācību grāmatas ir lētas un pieejamas skolas bibliotēkā, mācību iestāžu un bērnu dārzu privatizācija nav pieļaujama.

Diemžēl ir noprotams, ka par Latvijas izstāšanos no NATO antiglobālisti baidās iepīkstēties. Vienīgi viņi atļaujas norādīt, ka bez tautas nobalsošanas (referenduma) nav pieļaujama mūsu militāro vienību līdzdalība kādas valsts okupācijā NATO sastāvā. Protams, arī tas ir drosmīgs un principā labs norādījums. Līdz šim mums ļoti patika okupēt citas valstis. Pat izrādījām vājpīrātīgu iniciatīvu, paši piesakoties doties okupēt kādu valsti pirms NATO attiecīgās pavēles.

Domāju, no jaunās partijas mums būs (patiesībā jau tagad ir no biedrības) praktiski vērtīgs labums. Galvenokārt politiski analītisks un ideoloģiski vērtīgs labums.

Antiglobālistu partijas lielākais ieguldījums būs tajā ziņā, ka ļoti uzskatāmi tiks atsegts Latvijas tautas pagrimums. Antiglobālistu jaunās partijas kontekstā pats galvenais nav saruna par šīs partijas kvalitāti, bet gan par Latvijas tautas kvalitāti. Antiglobālisti savos dokumentos ir analītiski koncentrēti fiksējuši to, kam LR reāli vajadzētu būt, ja Latvijas tauta nebūtu tik zemu noslīdējusi.

Faktiski arī jaunās partijas liktenis ir ne tik daudz atkarīgs no šīs politiskās organizācijas cilvēciskās kvalitātes kā no Latvijas tautas cilvēciskās kvalitātes; proti, no gribas kardināli izmainīt savu valsti. Un griba ir vajadzīga milzīga. Varētu pat teikt, neaptverami milzīga, apzinoties valsts neapskaužamo stāvokli.

Lai realizētu antiglobālistu programmu, jaunajai partijai 12. Saeimas vēlēšanās 2014.gada 4.oktobrī ir jāgūst neticama uzvara (jāievēl ir vismaz 51 deputāts). Ja tiks ievēlēts mazāks deputātu skaits, tad „Latvijas antiglobālistiem” tas neko nedos, jo partija taču nevar veidot koalīciju ar citām partijām; respektīvi, ar valsts nodevējiem un neliešiem.

Bet pats pikantākais ir tas, ka arī citas partijas kategoriski atsacīsies sadarboties ar antiglobālistiem. Iemesls ir saprotams. „Latvijas antiglobālistu” mērķis taču ir revolūcija, apvērsums, dumpis, Latvijas „Nirnbergas” process, nacionalizācija, valsts kapitālisms, izstāšanās no ES un tās valūtas aizslaucīšana, nacionālo nodevēju tiesāšana, nāvessodu piespriešana.

Arī godīgā „saskaņa” Saeimā nevarēs brāļoties ar „Latvijas antiglobālistiem”, kas vēlas asimilēt etniskās minoritātes un rūpēties tikai par „pilsoņu vairākumu”. Bet par abu partiju nebrāļošanos tomēr nevar simtprocentīgi apgalvot, jo mūsu politiskajā biežputrā amorāli nepārspējamā „saskaņa” ir gatava pat māti pārdot, lai tiktu pie lielās siles. To pierādīja viņu vadoņu izcili riebiģie manevri ap slaveno fobiju „okupācija”.

Antiglobālistu piegādātais materiāls ir oāze zinātniskajām (socioloģiskajām, ģeopolitiskajām, politoloģiskajām, kulturoloģiskajām) studijām. Materiālu varētu enerģiskāk izmantot, ja Latvijas reālais stāvoklis nebūtu tik ļauns. Viss būtu labi, ja nenāktos profesionāli kaunēties par drūmo

apstākļu izmantošanu teorētiskās ziņkāres apmierināšanai. Nav labi sēdēt pie mirēja gultas ar socioloģiskās aptaujas anketu.

Bet ļoti gribas to darīt. Lūk, tas taču ir zinātniski intriģējoši, ka mūsu antiglobālistu karadraudze patiesībā ir uzsākusi karstgalvīgu karagājienus pret visu Rietumu civilizāciju. Pieļauju, ka tas ir noticis neapzināti un bez savu sapņu elementāras intelektuālās apstrādes. Mūsu politiskajā biezputrā tas ir iespējams. Nav bijis prāta padomāt, ka biedrības pamatnostādnes un partijas programma faktiski asociējās ar milzīgu kapulauku, kapakmeņu nebeidzamām rindām un kapmiršu aromātu ne tikai Latvijā, bet arī citās Rietumu zemēs. Būs bargi jāšoda ne tikai savējo smagie politiskie un ekonomiskie noziegumi, bet arī ārzemnieku pie mums pastrādātie smagie politiskie un ekonomiskie noziegumi. Citādāk nevar būt, jo Latvijā knosās ne tikai vietējie noziedznieki.

Latvijas antiglobālistu kājmītā kanonāde taču ne mazākā mērā nav pieņemama ģeokrātiskajam valstiskumam, ģeopolitiskajiem spēkiem, Rietumu investoriem, bankām, firmām, transnacionālajām kompānijām, rotšildiem, rokfelleriem. Būs interesanti analizēt šo spēku reakciju.

Analītiski intriģējoši ir arī tas, ka antiglobālistu programma nav pieņemama vietējo iedzīvotāju milzīgai masai, kura ir ar visu apmierināta un jautri bauda dzīvi. Bet bez iedzīvotāju masu atbalsta nekas nenotiks.

Tā, piemēram, lai antiglobālisti varētu uzsākt sarunas ar ģeopolitiskajiem spēkiem (Krieviju un ASV) par valsts nākotni, noteikti ir vajadzīgs Latvijas tautas totāls atbalsts. Apmēram tikpat liels atbalsts, kādu no apmυļkotajiem cilvēkiem savā laikā saņēma Gorbačova nelietības (ārprātīgā manipulācija „perestroika”).

Taču totāla atbalsta vietā var uzvirzīt totāls naidis un nāvīga pretestība. Nāvīgi pretosies ne tikai nacionālie nodevēji, jaunbagātnieku reptīļi, politiskās partijas un valdošās kliķes ierēdņi. Nāvīgi pretosies tie visi, kuri var kaut ko nozagt un sadalīt, spekulēt un krāpties, saņemt algu un piemaksas bez darba, zināšanām, profesionālām prasmēm.

Nāvīgi pretosies jaunās un vidējās paaudzes lielākā daļa – neoliberālisma un postmodernisma pusizglītotie zombiji. Nāvīgi pretosies „radošā” un „akadēmiskā” inteliģence, kas sadala valsts budžeta un ārzemju fondu naudu.

Nav zināms, kā reaģēs struktūras, kurām ir ieroči (policija, slepenpolicijas, karakalpi). Nav ticams, ka šo struktūru nomenklatūra un atsevišķi priekšnieku mīluļi alkst brīvprātīgi atsacīties no līdzšinējās omulības, teiksim, „Audi Q7” salonos.

Nāvīgajā pretestībā histēriski iesaistīsies ne tikai bukas un ņikiforovi (privāto augstskolu alkātīgie deģenerāti), bet arī viņu klientu tūkstoši, jo antiglobālisti paredz likvidēt privāto izglītību un diplomu pirkšanu. Nekādā gadījumā nav gaidāms atbalsts no valsts augstskolu mafijas ar rektoriem un studentu vadoņiem priekšgalā. Ja nāks pie varas antiglobālisti, tad nevarēs sev saskrūvēt milzīgas algas un būs jānodarbojas ar zinātni, jāmacās un jāstudē. Skaidrs, ka pret to ir nāvīgi jācīnās. Kopā ar augstskolām enerģiski cīnīsies tālmācības privātās blōdas un to duļķūdēns zupas strēbēji, kuru skaits Latvijā tagad pieaug katru dienu.

Savukārt mācību grāmatu privātie uzcubinātāji un tirgotāji mežonīgi ķērcosam protestam sacels kājās visus skolotājus, jo antiglobālistu partija grib atņemt viņiem idiotisko privilēģiju pašiem priekš sevis rakstīt mācību grāmatas saskaņā ar devīzi „Jo grāmatā bērniem primitīvāk, jo klasē man vieglāk”.

Viens no pēcpadomju Latvijas šķebīgākajiem stulbumiem ir šī „modernā” pieeja, kad mācību literatūru sāka gatavot ikviens pedagogs vai nepedagogs, kuram ir „blats” kādā privātajā izdevniecībā. Pie mums mācību grāmatu izdošana un tirdzniecība kļuva labs bizness. Tāpēc jāpriecājas, ka beidzot kāds politiskais spēks atklāti vērsās pret šo cūcību, kas ir cēlonis jaunās paaudzes sliktajām zināšanām. Piemēram, vidusskolas absolventu uzskatam, ka latvieši ir cēlušies no inkiem un latvieši ir atsevišķa civilizācija.

Nāvīgajā pretestībā stabila vieta būs arī mūsu slavenajām tautas padibenēm bērnu tirgotājiem, pederastiem, valdošās kliķes, jaunbagātnieku reptīļu, valsts nodevēju un neliešu sulaiņiem žurnālistiem. Par etnisko minoritāšu potenciālo attieksmi jau minēju.

Kā jau teicu, „Latvijas antiglobālistu” partijas dibināšana sagādā aizraujošu materiālu zinātniskajām pārdomām. Konceptuāla intriga ir daudzos momentos.

Tā, piemēram, mūsdienās, visticamākais, nākas ņemt vērā, ka nacionāli tonētu valsts kapitālismu (tāds šķiet antiglobālistu partijas uzburtais LR modelis) nevar uzcelt vienā atsevišķā zemē. Pretestība ir visaptveroša, jo neoliberāli iracionālais kapitālisms ir iepaticies sociuma milzīgām masām. Tas ir izdevīgs arī pasaules varenajiem, kuriem nav vajadzīgas nacionāli patstāvīgas valstis pat tad, ja tajās eksistē kapitālisma sociāli ekonomiskā formācija. Vajadzīgas ir vienīgi padevīgas un paklausīgas valstis. Nebūs pārsteigums, ja drīz ASV nodibinās jaunu posteni – ģeopolitisko koloniju ministrs. Līdzīgs postenis (koloniju ministrs) vēl nesen bija Lielbritānijā.

Bēdīgi ir tas, ka neoliberāli iracionālais kapitālisms atbilst demogrāfiskās pārejas laikmetā dzīvojošo cilvēku mentalitātei. Tas noteikti ir pats būtiskākais. Demogrāfiskās pārejas laikmetā dzīvojošo cilvēku mentalitāte (nedomājoša, destruktīva, hēdoniska, iracionāla, viegli zombējama un vadāma) lieliski kalpo cīņai pret nacionāli tonēto valsts kapitālismu. Par to spilgti liecina daudzi notikumi pasaulē, un tajā skaitā visjaunākie notikumi Ukrainā. Nav ticams, ka Latvija saņems atļauju patstāvīgi realizēt valsts kapitālisma politiku. Pie tam strikti nacionāli („pilsoņu vairākuma”) tonēta valsts kapitālisma politiku. To neviens nepieļaus.

Kādreiz nācās pārliecināties, ka nelaimīgo komunismu nevar uzcelt vienā atsevišķā zemē. Komunismu var uzcelt tikai tad, ja tā celtniecība vienlaicīgi risinās visās zemēs.

Pašlaik tāds liktenis ir arī idejai uzcelt nacionāli tonētu valsts kapitālismu. To var izdarīt tikai valstu kolektīvs. Vienai valstij tas nav pa spēkam. „Latvijas antiglobālisti” uz savas ādas izjutīs šīs tēzes vēsturisko pareizību. Īpaši tad, ja tomēr kāds no viņiem ar „*Pasamontanas*” varēs lepnī „dirnēt” Bruņinieku namā.